

F. t. L. om kommunal Grundskyld og Grundværdistigningsafgift m. m.

Provinsbyernes og Sognekommunernes
Fordeling efter Ligningsprocent i 1914—15.

	Ligningsprocent.	
	Antal Byer.	Antal Sogne- kommuner.
under 1 pCt.	»	56
1—2 —	»	260
2—3 —	»	289
3—4 —	»	196
4—5 —	2	129
5—6 —	4	101
6—7 —	11	46
7—8 —	20	27
8—9 —	19	20
9—10 —	8	9
10—11 —	3	10
11—12 —	5	»
12—13 —	1	} 3
13 pCt. og derover.	1	
Uangivet	»	3
I alt...	74	1 149

Af Oversigten vil det fremgaa, at der er et stærkt Misforhold mellem paalignede Ejendomsskatter og personlige Skatter i Landets Købstæder, idet der, *bortset fra de sidste Skatteaar*, gennemsnitlig paalignes 14 pCt. paa fast Ejendom, naar der lignes 86 pCt. paa personlige Skatter. Grunden til dette Misforhold ligger dels deri, at de gældende Regler for Ejendomsbeskatningen er ganske forældede, idet man endnu lever paa de i Henhold til Loven af 1863 approberede Vedtægter, dels og navnlig deri, at Ejendomsskatterne er fikserede i en Tid, hvor Købstædernes rivende Udvikling har medført en stadigt stigende Skatteudskrivning. Skatteudskrivningen er nemlig i og for sig — bortset fra de sidste Aar — ikke større i Købstæderne end paa Landet. Pr. Indbygger er Skatterne ganske vist en Del højere i Købstæderne end i Landkommunerne, men i Procent af den samlede Indtægt udgjorde samtlige kommunale Skatter i Femaaret 1910—15 i Købstæderne 5,3 pCt. og i Landkommunerne 5,6 pCt. Naar Ligningsprocenten i disse Aar alligevel i Købstæderne har ligget mellem 7 og 8 gennemsnitlig, medens den i Landkommunerne gennemsnitlig har været under 3, skyldes det det i Købstæderne herskende Misforhold mellem Ejendomsskatter og personlige Skatter; de trykkende Skatteforhold i Købstæderne har til Dels sin Grund i dette Misforhold.

Særligt under de nuværende Forhold er det af største Betydning for Købstæderne at opbølge deres finansielle For-

hold, og herved maa det i første Række komme an paa at tilvejebringe rationelle Regler for deres Beskatningsforhold. At en Reform af Ejendomsbeskatningen maa være mest paakrævet i saa Henseende, fremgaa af det anførte; de Forbedringer, der hidtil har været søgt ved en mere effektiv Erhvervsbeskatning, har ikke slaaet til; en Udnyttelse af Ejendoms-skatterne vil kunne frigøre de personlige Indkomster i mere følelig Grad. En Reform maa imidlertid ikke blot tilstræbe at forøge Skattens Beløb, men ogsaa at forandre dens Grundlag, thi en Forøgelse af Skatterne med Bibeholdelse af det nuværende Hartkorn (Grundskatten) som Ligningsgrundlag vil virke uretfærdigt, ligesom en Forøgelse med Bibeholdelse af Assuranceværdi (Husskatten) eller Ejendomsværdi (den kommunale Ejendomsskyld) som Ligningsgrundlag, navnlig under de nuværende Forhold, vil være praktisk uheldigt, idet derved Byggeri hemmes og Boligerne fordyres. Vægten maa lægges paa Grundværdien, paa den Værdi, der ikke er afhængig af den enkeltes Virksomhed, men af Byens Størrelse og de økonomiske Muligheder der findes. Derved vil Kommunerne faa et sikkert Skatteobjekt, hvis Værdi stiger samtidig med Udviklingen og de kommunale Opgavers Forøgelse, — og en saadan Skat vil ikke hæmme, men tværtimod snarere fremme en økonomisk Udnyttelse af Ejendommene.

For Københavns Kommunes Vedkommende stiller Forholdet mellem Skat paa Ejendom og paa Person sig væsentlig bedre end for Købstædernes Vedkommende; i Femaaret 1910-11—1914-15 udgjorde Ejendomsskatterne saaledes 41,8 pCt., de personlige Skatter 50,7 pCt. og Næringsafgiften m. v. 7,5 pCt. af samtlige kommunale Skatter og Afgifter. Grundlaget for Ejendomsskatten er imidlertid ogsaa for Københavns Vedkommende i høj Grad forældet og uensartet. Skatterne beregnes endnu paa Grundlag, der er bestemte af Samfundsforholdene langt tilbage i Tiden, idet der ikke siden 1861 — bortset fra Brandvæsensbidraget og den kommunale Ejendomsskyld — er foretaget nogen Forandring med Hensyn til Grundlaget for Beskatningen. Skattereformen af 1857 og 1861 fikserede de tidligere Ejendomsskatter, der hidtil havde været opkrævet med vekslende Beløb efter Aarenes Behov, og udelukkede derved, at der ved Skatteudskrivningen kan tages Hensyn til de store Værdiforandringer; Stadens Grunde siden 1861 er undergaaet,